

מישיבת לב

מעייני חיזוק וגאמונה מאוצרו של מרן הגה"צ רבי יעקב מאיר שכטער שליט"א

לשון קול
קול "אודיע אמונתך"
בארה"ק - 08-30-20-666
בארה"ב - 605-477-7011
בלאנדאן 44-3003730634

קרבנה | פנימיות הפרשה
אל נפשי | במשנת מו"ר שליט"א

נפשי | שאלות המוגשות
בשאלתי | לפני מו"ר שליט"א

אפשר להקריב

לעולמות של חיבור, לעולמות של חושך לאור, עולמות של גשם לעולמות של השראת השכינה. זהו הפרש בין גלות לגאולה, בגלות נראה שהעולם מתנהג מעצמו, הגאולה תגלה שהעולם מתנהג ע"י הבורא אשר בחר בנו להיות לו לעם סגולה, שעל ידינו דוקא תתגלה מציאותו בעולמו.

"וזה ענין התפילה שהיא כנגד הקרבנות, שהתפילה מקרבת העולמות ועל ידה ממליך את השי"ת על כל פרטי הבריאה" (שם).

אמנם בזמן שהעולם מאיר וברור, ההנהגה הניסית בבית המקדש מעידה על מציאותו של הבורא, הרי שעיני החיבור נעשה ע"י ההקרבה של עצמים גשמיים שנעשה בהם רצונו יתברך - 'שאמרתי ונעשה רצוני - בכך נהפך הגשם לאשה, ריח ניחוח לה'.

אבל בעולם שעדותו נאלמת, הדרך להקריב היא אך ורק ע"י העבודה שבלב, על ידה מתחבר האדם לבורא, על ידה מגלה האדם את הכרתו בכך שיש בורא ומנהיג לעולם, ועל ידה הוא ממשיך הנהגה ניסית לעולם כמו בבית המקדש, שמשנה את הטבע ע"י תפילתו. אלו הם קרבנות, זהו קרבני

לחמי - ריח ניחוח.

"הבה ונתבונן, עד היכן מגיע כוחן של התפילות הללו, העומדים במקום הקרבנות. והרי על קרבנות אמרה תורה לשון המבהיל את הרעיון "את קרבני לחמי" - כביכול לחמו של הקב"ה - בימינו זו עבודת התפילה - הנוכל להעלות על דל מחשבתנו מה עושים אנו בתפילותינו; בשלושת תפילות השמו"ע שבכל יום ויום, שהקב"ה קורא להם 'לחמי', ומכך ניתן ללמוד גם עד כמה מתאוה הקב"ה כביכול לתפילתן של ישראל, וכפי שכתב רביה"ק מפורש (תורה ט) "ישראל מפרנסים לאביהם שבבשמים בתפילתם", ומקורו בזהר (שלח קעה).

נה כי כן אמנם מצפים ומייחלים אנו בכל רגע לעלות ולראות ולעשות חובותינו בבית הבחירה, אך נשכח את ההזדמנות הקיימת, זו המקרבת כבר עכשיו ובונה את העתיד, זו שהקב"ה מתאוה אליה ברגעים אלו - ונשלמה פרים שפתינו.

"יותר מכך מובא בזהר (ויקהל רא): צלותא יקרא מכל מולחני ומכל קורבני" - עד כדי כך חשובה התפילה אצל השי"ת, יותר מעבודה הנעלה של הקרבנות".

הנה זה בא, שופר של מלך משיח מהדהד בהרים, עוד מעט יתמלאו שווקי ירושלים בהמיית הכבשים הצעירות, בתי המדרשות יתמלאו בהמוני מבקשי ה' שיחפצו ללמוד על רגל אחת את הלכות הפסח, בשמחה יהלוכו חבורות חבורות עם השה הקטן בו יזכו לראשונה מזה דורות לקיים את המצוה הנדירה שכלפיים שנה כי מצפים ומייחלים לקיומה.

קשה לתאר את ההתרגשות שתאחו בכל יהודי כאשר נזכה כבר בהאי שתא אי"ה לעלות ולראות ולהשתחוות. אחרי כאלפיים שנה בהם היה ספר ויקרא ברובו הילכתא למשיחא, יהפוך הוא לחלק המרכזי בחיי עם ישראל, כל חיי היהודי יסתובבו סביב מצוותיו; חטאות, אשמות, עולות, שלמים, מוספים, מנחות, עולות ראיה, שלמי חגיגה, הבכור והמעשר והפסח, מנחת העומר, שתי הלחם, ביכורים, קיני יולדת וכו' וכו'... בכל יום יזכו בני ירושלים לפגוש אלפי ילדים המקפצים סביב הוריהם העולים עם קרבנותיהם אל הר ה' משא נפשם. אין לתאר אין לשער את ירושלים של הימים הנפלאים הקרובים לבוא...

אמנם כן, את גופו של ספר ויקרא חסרים אנו ומייחלים אנו בכל רגע לענת פקידה, אבל נשמתו של הספר, לא רק שהיא אתנו, אלא היא היא הציר עליו סובבים חיי כל יהודי היודע ומבין את מהותו ואת מטרת חייו בימי הקצרים עלי אדמות:

"שיליך את הקב"ה ויקשר את כל הבריאה עם העולם... וזה ענין עבודת בית המקדש שהיא היתה תיקון העולמות, אשר שם עובדים את העבודה הקדושה והנשגבה של הקרבת קרבנות, והקרבת דוקא מן הבהמיות, ומקודם מקיימים מצוות סמיכה, שענינה כמובא בהאר"י הק' להכניס מקצת מגשמיית האדם לתוך הבהמה ע"י סמיכתו עליה בכל כוחו, כבוד אדם ובהמה תשיע ה', ואת זה מעלים על גבי המזבח על מוקדה ושורפים אותה לשרם ה'. וכמו שכאשר רוצים להגבית דבר-מה אוחזים בו מלמטה וע"י מגביהין אותו כולו, כן ע"י שמעלים את הגשמיית נעלת הכל, וכל העולמות מתעלים על ידה, וזה סוד הקרבן, מלשון קיבוב העולמות" (אוס"מ תפילה, ה).

הקרבת אדם פולחן חיזוני גרידא, עניינם הוא לחבר את העולמות כולם לבוראם, להפוך עולמות של פירוד

• שאלה • מבואר בליקוטי מוהר"ן שביציאת מצרים זכו ישראל לאמונה ולקדושה שהם היפך טומאת מצרים, השאלה איך זוכים היום לצאת ממצרים כשיש חסרון באמונה ובקדושה?

תשובה: אינני רואה שיש היום חסרון באמונה, אדרבא עם ישראל הם מאמינים, בעלי מסירות נפש, מחדשים חידושי תורה, מדפיסים ספרים חדשים. עברו על עם ישראל כל כך הרבה גלויות נוראים ותמיד החזיקו בהשי"ת עם אמונה, בכל המצבים. איזה אומה היו מחזיקים מעמד בהשי"ת אחרי כל כך הרבה צרות. עם ישראל משקיעים כ"כ הרבה כסף בחינוך הצאצאים לאמונה הק', ולהוצאות מצוות חג הפסח, השי"ת לא טעה בנו, בעם ישראל. אשרינו מה טוב חלקינו, אנחנו העם היחיד שיש לו כזו אמונה ומחזיקים עצמנו בחוזקה בהשי"ת תמיד.

• שאלה • זה אמנם נכון בנוגע לכלל, אבל הרי לב יודע מרת נפשו?

תשובה: רביה"ק לימד אותנו, שגם על עצמנו עלינו להסתכל בעין טובה.

• שאלה • כתוב מהאר"ז"ל שהנהרג ממשוהו חמץ בפסח מובטח לו שלא יחטא כל השנה, איך זוכים לזה?

תשובה: זו הסיבה שנוהגים בפסח בכל מיני חומרות, וכאשר האדם עושה מה שביכולתו השי"ת עוזר לו [וכבר מבואר שצריך לזהר מחומרות באופן שמביאים את האדם לעצבות ומר"ש ח"ו].

זעקת האזעקות!

דא"ח שנאמרו בסעודה שלישית שבת ויקהל פקודי תשפ"ו

בורא בעולם, וצריך להתפלל ולהיות בשמחה.

העולם אין יודעים מה זה אזעקה, כשיש קול, הקול אומר משהו. עבדו את ה' בשמחה וגילו ברעדה. מתחדשים באידישקייט, זהו הכונה של האזעקה הראשונה וזה הכונה של האזעקה האחרונה - האזעקה הראשונה צועקת שהקב"ה 'יעזור', והאזעקה האחרונה צועקת שהקב"ה 'כבר עזר'.

אני זוכר שהייתי לביל הסדר אצל רבי אשר זעליג, הערבים השליכו פצצות כל הלילה. כשהגיע לישפוך חמתך הסתובב רבי אשר זעליג לכיוון שי"ח גראח [שכונת הערבים בירושלים] ששם עמדו הגויים והשליכו את הפגזים, וצעק בקולי קולות 'שפוך חמתך אל הגויים', הוא עשה צעקות כאלה עד שכולם צחקו מרוב שמחה.

למעשה ישבתם בליל הסדר בביתו, או במקלט?

ישבנו בבית רגיל, בלי שום פחד. זה היה כל כך קרוב למקום של הישמעאלים, עד שהיה פלא מדוע אינם נכנסים לתוך מקום המגורים של בני ישראל. היה נס שהם התפחדו להכנס למקום היהודים, בפחד נורא.

היו מספרים שהם רואים את האבות הקדושים ולכן הם מפחדים, בלי זה לא היה מובן כלל מדוע אינם נכנסים.

ראינו ניסים ונפלאות ממש ממש.

היה להם הרבה מאד נשק וכלי השחתה, ובתוכינו היתה עניות נוראה רחמנא לצלן, ואעפ"כ הם היו מפחדים פחד איום נורא מהיהודים, פלא פלאות.

זה היה בזכות התפילות וההודאות... לא היה מי שיעמוד על המשמר, אף אלו ששמרו, שמרו במקומות אחרים ולא במקומותינו, ואעפ"כ היה פלאי פלאות, הערבים נשאר בחוץ.

שכונות בית ישראל, בתי הונגאריין ומאה שערים, היה ממש על הגבול.

הבנין הזה שאנו נמצאים בו, כאן היה הגבול.

נכון נכון. אנחנו שומרים על הגבולות... כשיושבים ושומרים שבת ואומרים זמירות באמונה טהורה, אין עוד מלבדו, התגלות הרצון ברעוא דרעוין, עי"ז שומרים על גבולות העיר.

...כל אחד מהימים טובים הוא על שם המופתים שעשה הקב"ה, כדי לגלות שהכל מתנהג רק עי" רצונו בלבד. ולכן נקרא הי"ט 'מקרא קודש' שהוא מכריז על האמונה שהכל נעשה עי" הקב"ה ואין שום מקרה כלל, וממילא כל מה שאדם צריך להיושע, יבקש מהקב"ה כי הוא לבדו מנהיג את העולם בכל הפרטים ופרטי פרטים עד אין קץ.

בימים האלה שומעים יומם ולילה איזה 'מקרא' אחר, האזעקות, מה הם קוראים ומכריזים?

עי" הימים טובים שהם מקרא קודש, זוכים לשמוע גם מתוך אלו הקולות שהכל נעשה עי" הקב"ה.

מה עושים כשנכנס פחד בלב בשעת האזעקות?

אומרים פרק תהילים. בתפילה ובהודאה. והרי הקב"ה עזר לנו עד עכשיו כ"כ הרבה. כ"כ הרבה ניסים, וממילא גם יעזור לנו בהמשך בכלליות ובפרטיות. זהו 'מקרא קודש' שיודעים שהכל נעשה עי" הקב"ה, ולכן צריכים להודות ולהלל. הכל יודעים שכשאדם צריך ישועה, הוא צריך לבקש מהקב"ה, אך שוכחים שבשעה שהקב"ה עוזר, צריכים להודות ולהלל. כל אחד ואחד צריך להודות ולהלל על החסדים שהקב"ה עשה לו עד עכשיו, ועל החסדים שהוא עתיד לעשות עמו. ועי"ז ממשיכין הרבה חסדים וישועות בכל העניינים.

למעשה, איך מתחזקים שלא ליפול לפחדים?

לחשוב ולהתבונן כמה ישועות כבר עזר לנו הקב"ה עד עכשיו, ולבטוח בו שהוא יעזור לנו גם בעתיד.

ואם יש זמן שיש פחד קשה, העצה היא לצעוק להשי"ת, רבונו של עולם והרי כבר עזרת לנו כ"כ הרבה עד עכשיו, ובוודאי תעזור לנו גם בהמשך.

בשבוע הזה היארצי"ט של רבי יונה לבל, מה היה רבי יונה עושה אילו היה שומע אזעקות?

היה אומר: 'רבונו של עולם והרי אתה יודע מה זה אזעקה, אזעקה מכריז שיש

תקריבו את קרבנכם

עבודת בית המקדש היתה תיקון העולמות, אשר שם היו עובדים את העבודה הקדושה והנשגבה של הקרבת הקרבנות. והקרבת הרי הם דוקא מן הבהמיות, ומקודם מקיימים מצוות סמיכה, שענינה כמובא בהאר"י הק' להכניס מקצת מגשמיית האדם לתוך הבהמה עי" סמיכתו עליה בכל כוחו, בסוד אדם ובהמה תושיע ה'; את זה מעלים על המזבח על מוקדה ושורפים אותה לשם ה'. וכמו שכאשר רוצים להגביה דבר-מה אוהזים בו מלמטה ועי"ז מגביהין אותו כולו, כן עי" שמעלים את הגשמיית נתעלה הכל, וכל העולמות מתעלים על ידה, וזה סוד הקרבן, מלשון קירוב העולמות, וזה ענין התפילה שהיא כנגד הקרבנות, שהתפילה מקרבת העולמות ועל ידה ממליך את השי"ת על כל פרטי הבריאה.

(אוס"מ אמונה ותפילה, מאמר ה)

ונפש כי תקריב

"אמר רבי יהושע בן לוי בא וראה כמה גדולים נמוכי הרוח לפני הקדוש ברוך הוא שבשעה שבי"ת המקדש קיים אדם מקריב עולה, שכן עולה בידו. מנחה, שכן מנחה בידו אבל מי שדעתו שפלה מעלה עליו הכתוב כאילו הקריב כל הקרבנות כולם שנאמר וזבחי אלהים רוח נשברה ולא עוד אלא שאין תפילתו נמאסת" (טושה ה:). זה נדרש מהפסוק "זבחי אלקים רוח נשברה" (תהלים נא. יט), שרוח נשברה נחשבת כזבח להקב"ה. והנה 'זבחי' לא נאמר אלא 'זבחי' בלשון רבים, משמע שהיא כקרבנות רבים, כלומר ככל הקרבנות כולם. כי רוח נשברה, היינו עניות, מעלה ריה ניחוח לפניו ית' כאילו הקריב כל הקרבנות.

וזאת לדעת כי רוח נשברה אינה עצבות ח"ו, אלא הרי היא 'כבן המתחטא לפני אביו ועושה לו רצונו' (תענית ת.), ואילו על עצבות מובא בגמרא כי 'אין השכינה שורה מתוך עצבות' (שבת ל:). כי שלא כמי שהוא בעצבות ובנמיכות רוח הקרובה ליאוש, בעל הלב נשבר מרגיש קירבה יתירה להשי"ת, הוא מתהלך בהרגשה שיש לו אב בשמים השומר צעדיו, והוא מרבה להשיח לבו לפניו: 'דבש"ע, הבט וראה את מצבי איך אני נראה, כי טבעתי ביון מצולה, רחם עלי והוציאני, וכיוצא באלו דיבורי חן ותחנונים לאביו שבשמים. אין בזה שום סרך של עצבות והדומה לו, כי לב נשבר הוא ענין אחר לגמרי.

והרב בעל התניא (תניא פרק כו) מביא על הפסוק (משלי יד כג) "בכל-עצב יהיה מותר" - שיש יתרון בלב נשבר. ו'עצב' כאן אין פירושו עצבות (ע"ש בתניא), כי עצבות היא מידה רעה, ועל ידה הוא נעשה סרף קל ליצר הרע, אלא כוונתו ללב נשבר, שהיא מידה טובה, ועל ידה נשברת רוח הטומאה ונפולת המחיצה המפסקת בינו לאביו שבשמים.

וכן גם יש לקשר את הקרבת הקרבנות לשומע בזיונו ומקבלו. כי ידוע שקבלת בזיונות הרי היא כשפיכת דמים, כמבואר בחז"ל (ב"מ נח:): תני תנא קמיה דרב נחמן בר יצחק, כל המלביץ פני חבירו ברבים, כאילו שופך דמים, וכו' דחוינא ליה דאילו סומקא ואתי חוורא [שהאדמימות מפניו מסתלקת ונעשה חיוור], ועי"כ המקבל בזיונו ואינו מקפיד, נחשב כאלו הקריב קרבן על המזבח (עין ליקו"מ תורה ו').

(אוס"מ, מידות שער שני)

משכו וקחו

אבל בכל זאת יהודים אנחנו, ועל כן עלו ברגע אחד מעבודה זרה מיד אל קרבן פסח. אתם יודעים איזה הבדל זה?!

להשי"ת אין שום גבול ומניעה

וזה צריך לעמוד מול עיני האדם בכל רגע. הנה ברגע זה יכול השי"ת להושיע אותי ממקום זה, ברגע אחד הוא יכול לתת לי את הכח למשוך את ידי מעבודה זרה ולחבר אותי מיד להקריב את קרבן ה'. גם אם נדמה לו שאין שום סברא איך יצא מאפילה לאורה אבל אצל השי"ת אין שום גבול ומניעה, הוא יכול לסייע לו בכל רגע ממש.

וכמובא בזה"ק (פקודי רמ. ויקרא ו.) על הפסוק 'נִפְלְאָה לֹא תוֹסִיף קוֹם בְּתוֹלַת יִשְׂרָאֵל' (עמוס ה, ב), שבגאולות הקודמות גאל השי"ת את בתולת ישראל על ידי שנתן לה את הכח לעמוד בעצמה, כביכול אמר לה 'קום', אבל בגאולה זו לא יאמר לנו עוד השי"ת 'קום' אלא כביכול הוא בעצמו ירד להקים ולהעמיד כל אחד ואחד, 'דער אויבערשטער וועט זיך אליין איינבייגן און יעדן איינעם אופהייבן, מיט אביסל סיעעתא פון אתערותא דלתתא וועט דאס אוי זיין' [השי"ת יתכופף בעצמו להרים כל אחד, עם קצת סיוע מאיתערותא דלתתא, יהיה כן]... 'מאן חָמָא יְקָרָא דְמִטְרוֹנִיָּתָא בְּהֵיאָה וּמְנָא, וּבְעוֹתֵינוּ דְמִלְכָּא לְקַבְּלָהּ עַד דְאַחֲזִיד לָהּ מִלְכָּא בִידּוּ, וְאוֹקִים לָהּ, וְאַיִתִּי לָהּ לְהִכְלִיחָהּ, וְאוֹמֵי לָהּ דְלֹא יִתְפָּרֵשׁ מִיָּנָה לְעֻלְמִינוּ, וְלֹא יִתְרַחֵק מִיָּנָה' - מי ראה את כבוד המלכה באותו זמן ואת בקשות המלך כנגדה, עד שהמלך אווזו אותה בידו, מקים אותה ומביאה להיכלו, ונשבע לה שלא יפרד ממנה לעולמים ולא יתרחק ממנה].

כיום הנפש גולה בגלות פרטית

ואיתא מהרמ"ק שבסוף הגלות לא תהיה הגלות בדרך של גלות כללית, שיגלו ישראל ממקום למקום כמו שגלו אבותינו בגלות אשכנז וספרד, אלא כל נפש מישראל תגלה לבדה בגלות פרטית לעמקי הקליפות ולשאלו תחתיות ממש, כל אחד לפי שורש נפשו כאשר נגלה לפני יודע תעלומות. ודווקא גלות זו היא שתביא את הגאולה השלמה במהרה בימינו, כי כל יהודי הוא חלק אלוה-ממעל וכל נקודה של עגמת נפש היא זיכרון שמודרכת נשמתו לצחצחה ולהסיר ממנה את אחיות הקליפות שדבקו ונאחזו בקדושה רח"ל, וביותר כשהוא מתחזק באמונת אומן שהשי"ת עמו בצרה והוא יכול להושיעו ובודאי הוא עתיד להעלותו גם מגלות זו, בזה הוא ממתיק את הדין לגמרי.

(מתוך הספר החדש - אודיע אמונתך-פסח)

בְּשִׁקְיָם' (תהלים סח, לה), ואדרבא דווקא בימים אלו שהגלות וההסתרה מתגברים ביותר יכולים אנו לעשות נחת רוח לבורא יתברך שמו באופן שאי אפשר בשום אופן בלעדיה.

בא יבוא זמן שתבטל ההסתרה וכבר לא נוכל לעשות לבורא נחת רוח כזו, הנה ימים באים 'אֲשֶׁר תֹּאמַר אֵין לִי בְּהֵם חֶפֶץ' (קהלת יב, א) - 'אלו ימי המשיח, שאין בהם לא זכות ולא חובה' (שבת קנא:), בבת אחת תבטל ההסתרה ויתבטלו כל המניעות וההסתרות, הסטרא אחרא תאבד ברגע אחד את כל ממשלתה, הנה 'יום נְקָם בְּלִבֵּי וְשָׁנַת גְּאוּלֵי בְּאֵה' (ישעיה סג, ד), להעביר רוח וזון מן הארץ, ברגע אחד יכול לבוא משיח צדקינו ויבנה בית המקדש במהרה בימינו.

ברגע זה יכול השי"ת להושיע אותי ממקום זה, ברגע אחד הוא יכול לתת לי את הכח למשוך את ידי מעבודה זרה ולחבר אותי מיד להקריב את קרבן ה'. גם אם נדמה לאדם שאין שום סברא איך יצא מאפילה לאורה אבל אצל השי"ת אין שום גבול ומניעה...

גאולה פרטית ברגע אחד

ועל אחת כמה וכמה בגאולה הפרטית, שנדמה לאדם שאין לו תקוה, וכבר כמה וכמה פעמים בלי שיעור שיצא מן החול אל הקודש, וכבר נדמה לו שהנה הוא כבר אחוז בקודש, ובבת אחת חוזר ונפל למקום שהיה שם מתחילה. וזה גורם שמתייאש מגאולת הנפש ונדמה לו שאין לו תקוה, כאן הוא עתיד להשאר עד מלאת ימיו ושנותיו, כך יעלה לפני בית דין של מעלה, וכך ירד שאולה...

אבל במצרים גילה לנו השי"ת את ידו החזקה לשעה ולדורות, שבבת אחת יצאו ישראל מתחת יד מצרים, מערות הארץ, וכמו שדרשו חז"ל על הפסוק (שמות יב, כא) 'מִשְׁכּוֹ וְקָחוּ לָכֶם צֹאן לְמִשְׁפַּחְתֵּיכֶם וְשַׁחֲטוּ הַפֶּסַח' - 'משכו וידיכם מעבודה זרה וקחו הפסח' (שמו"ר טו, ב). הנה הוא עובד עבודה זרה וברגע אחד מושך את ידו ממנה ומקריב את קרבן ה', 'דא דינט מען עבודה זרה, אבער מיר זענען אידן! - פון עבודה זרה גיי גלייך צום פסח. איר ווייסט וואס פארא הבדל עס איז?...' [הנה עובדים עבודה זרה,

גם היום מתגברת הקדושה

ואם נתבונן בזה נראה שאפילו בשעה זו של עקבתא דמשיחא, שהגלות מתגברת עד אין קץ, בכל זאת אין השי"ת מסתיר את פניו מישראל, אלא אדרבא הוא משפיע שפע טובה על ישראל והקדושה מתעוררת שבעתיים, כמו שכתב הרמח"ל שאדרבא בסוף הגלות עם התגברות הסטרא אחרא - מתעוררת לעומתה צמיחת קרן ישראל.

וכפי שאנו רואים בחוש שהקדושה מתעוררת בדורות אלו באופן שלא ראינו מעולם. הן בגילוי התורה שמתפשטת בגילוי שלא היה כמותו מיום שניתנה תורה לישראל, בתי מדרשות מלאים לומדים מון אל זן בכל מקצועות התורה, ספרים רבים יוצאים חדשים לבקרים ומאות מאות אברכים מקבלים היתר הוראה. מדת הצדקה מתעוררת בגילוי כזה, שאם לפני ששים שנה אוי כשאבי המשפחה מת נחרב הבית ממש, הציונים היו פושטים טלפיהם בבית ונעשים שם בעל-בית של ממש, ומובן שלא נשאר מאומה מבית זה, הרי כיום כלל ישראל עומדים לימין האלמנה ובניה ומעמידים להם קרנות איתנים, ועוד כהנה וכהנה צומח קרן ישראל בכל אתר ואתר.

לנצל את רגעי הגלות

על כן דווקא כיום הזה, בזמן שאנו עדיין בגלות, ועדיין השי"ת עומד ומבקש מאיתנו 'תִּגְנוּ עִוֹ לְאַלְהֵימ' (תהלים סח, לה), וכמו שפירש בזה"ק (בא לב): שעל ידי מעשיהם של ישראל ניתוסף כח ועזו למעלה כביכול, כי השי"ת צמצם את שכנינו בדרך שאין עלייתה אלא על ידי מעשי ישראל, וכן דרשו חז"ל (איכה רבא א, לג) על הפסוק (במדבר יד, יז) 'וְעַתָּה יִגְדַל נָא פֶּה אֲדֹנָי' - 'בזמן שישראל עושים רצונו של הקדוש ברוך הוא מוסיפין כח בגבורה של מעלה', וכמובא בספר לשם שבו ואחלמה (שערי הלשם חלק א סימן ג פרק א) שדווקא על עליה זו יהיה עיקר השכר שיקבל כל אחד - על אותו גילוי שכינה שעורר במעשיו בעת חושך וצלמוות, שהמלך מבקש שניתן לו עזו.

על כן עלינו לשמור זמן זה, בו השי"ת שואל ומבקש מאיתנו איתערותא דלתתא - לאזור בו חיל לעמוד נגד נסיונות אלו של עיקבתא דמשיחא, להלחם עם דור המבול ודור הפלגה לעבוד את השי"ת בתמימות ובאמונת אומן, לחטוף עוד נקודה של שמירת עיניים, עוד נקודה של טהרת המחשבה, להאמין שגם בהתגברות ההסתרה בכל זאת השי"ת שואל ומבקש מאיתנו 'תִּגְנוּ עִוֹ לְאַלְהֵימ', אין לי אלא אתכם בני חביבי - 'על ישראל גְּאוּלוּ וְעִוּוּ

הצער של כ"א הוא צער השכינה

ב"ה יום ה' ב' טבת נר ז' דחנוכה תש"ל פעה"ק ירושלים ת"ו בביא

...ומה שיש לנו למעשה מהמאמר (ליקו"מ פט) שצער כל אחד הוא צער השכינה, כי השכינה היא מדת המלכות, שהשי"ת נתגלה לנו ע"י מדה זו שהוא מלך מלכי המלכים ובורא ומנהיג לכל הברואים, שאין דבר יוצא מהשגחתו עד אין תכלית, והוא מחיה ומתוהוה הכל בכל עת ורגע תמיד בחכמה ובתבונה ובדעת, ואעפ"י שהמלכות בתוך הסתרה וההעלמה, אעפ"כ היא עצמה היא כמו שהיא, וכל ההעלמה אינה אלא לפנינו, אבל כלפי עצמו יתברך אין דבר נעלם ממך ואין נסתר מגד עיניך. ועיקר עבודתנו בזה העולם הוא להוציא את המלכות מהגלות, מהטבע המסותרת ומהחושך המחשיך, שמוה באות כל הטעויות של הכופרים, כי בהעדר האור נעשה חושך, ובתוך החושך הוא מקום כל השקרים והכזבים והתאוות והמריבות נגדו יתברך שמו.

...כל אחד מישראל שהוא בגלות, שצריך להוציא נשמתו הטהורה מגלות התאוות והכפירות, ואין בפרט אלא מה שבכלל, וכל אחד ואחד הוא פרט מחלק המלכות דקדושה, ומה שעובר עליו הוא מרמו על צער מיוחד של צער וגלות השכינה, ובאם הוא ממליך את הקב"ה על צערו, ומאמין שהכל לטובתו ובהשגחתו ית"ש, ומתפלל להשי"ת ע"י ומתקרב להשי"ת, ע"י זה הוא זוכה שמתקן את שרש נשמתו ומגיע להתיקון האמיתי שלמענו בא לעולם, וסוף כל סוף יראה את התיקונים הנפלאים שנעשו על ידו בכל העולמות השייכים לו ומצפין על תיקונו, כמרמו קצת בליקו"מ תנינא (ס"ה) בהתחלה, וע"י נופלות כל הקושיות, למה עובר עלי כך ועל אחר כך, כי מכל אחד צריך להיעשות נחת רוח מיוחד להשי"ת, ומה שעוברים עליו ענינים כאלו, הם מדויקים לפי תיקונו ולפי שרש נשמתו ולפי הנחת רוח שצריך להתגלות ממנו דייקא...

יעקב מאיר שכתער

הגיע זמן גאולתך

שנים אתה מחפש את האור של פסח מנסה להתחבר, להרגיש את החירות את ה"כאילו הוא יצא ממצרים" **עכשיו זה בהישג ידך!**

הספר החדש "אודיע אמונתך-פסח"
מאת מו"ד הגדול רבי יעקב מאיר שכתער שליט"א

הספר שמגלה את שערי האמונה המאירים ברוח הפסח.

דף אחרי דף פרק אחרי פרק תגלה אין לצאת מהגלות האישית שלך בכל מצב ומכל מיצר בו הנין תקיע

מיאוש לתקוה.
מאפלה לאור גדול מעבודת לזיחות

הספר שיאיד לך את ימי החג באור חדש מההכנות והטרדות ועד לקיום המצות הנעלות והנשגבות

להשיג בחנויות הספרים המוכרות החל מיום שני הבעל"ט

מרכז הזמנות: 1800-22-55-66 | להשיג בחנויות הספרים

נפשות חסידיות | סיפורים ולקחיהם מאת מו"ר שליט"א

ולא עישן סיגריות בשבת למרות שבקרב אנשי הצבא היתה תאוות עישון סיגריות בהתגברות נוראה. לא עבר זמן רב והיצה"ר החל לפתותו והתלבש עליו בהיתר, וכה פיתה אותו: "אמנם להדליק סיגריה על ידי גפרור יש איסור של לא תבערו אש, אבל להדליק סיגריה ע"י סיגריה דלוקה אין זו עבירה גדולה כל כך, ויש כאן צד להקל ולהתיר בשעת הדחק בצבא" - היתר נבוב זה גרם לו להתחיל לעשן בשבת רח"ל, ואף הוא לא החזיק זמן רב עד שלבסוף התדרדר והחל להדליק אש בהדיא ולעשן סיגריות בשבת קודש ללא הגבלות רח"ל...

זכורני, בשנות נעורי, בימי המלחמה האיזומה של הצר הצורר ימ"ש, שרבים מבני עמנו, מאלה שלא היו חרדים כל כך לדבר ה', התגייסו לצבא הבריטי כדי להלחם עם הצורר הנאצי - ובעצם הדבר היה התלבשות במצוות אפילו לבעלי-עבירות; וכי דבר קטן הוא להלחם נגד אותו רשע ימ"ש שרצה להשמיד להרוג ולאבד את כל היהודים, ולמרות שהדבר היה כרוך בעבירות רבות של חילול-שבת וצניעות וכי"ב - ובמו אזני שמעתי מאחד שהיה חייל בצבא האנגלים שסיפר כיצד התדרדר שם מדחי אל דחי: בתקופה הראשונה להתגייסותו שמר על קדושת-השבת

היצר מתלבש במצוות

עלינו להאמין כי ברגע זה יכולים לקבל כח למשוך ידינו מוע"ז ומיד להקריב את קרבן ה'

ניצוץ אחד! | ניצוץ קודש ממאמרי ומכתבי מורינו שליט"א